

Svajonų
ROMANAI

1

SIDNĖJAUS GEIDŽIAMIAUSI

JOSS WOOD

SKIRTA

Knudimeis

KnYGUTE.IT

Joss Wood
(Džos Vud)

SKIRTA NUODĒMEI

Pirmasis serijos
"*Sidnėjaus geidžiamiausi*"
romanas

Versta iš Joss Wood, Her Boss by Day... 2015

© Joss Wood, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Ana Gorbatova, dizainas, 2015

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0029-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

- Šiąnakt manęs į lovą neįsivilios. Rytoj taip pat.

Stovėdama priešais didžiulį veidrodį *Saints* restorano tualete Vila Mur-Fišer parepetavo ir pasibjaurėjusi papurtė galvą. Ji pernelyg mandagi. Aklas pasimatymas nevertas šitiek pastangų, bet tas kvailys įsivaizduoja, kad jam dar pavyks su ja permiegoti. Nepavyks. Niekada. Greičiau išsidurs akis buku pagaliu.

- Paaiškinkčiau, kodėl esi arogantiškas šiknius, bet vis tiek nesuprasi, - pamėgino Vila.

Vaizdelis bus to vertas. *Bum!* Ji jau įsivaizdavo, kaip ištaškys jo arogantišką šypsenėlę. Vila manė, kad C-4 gali išspręsti bet kokią asmeninę problemą.

Sprogmenys puikiai tiktų ir būsimiems, ir buvusiems vyrams...

Galbūt reikėtų grįžti ir suteikti jam antrą progą, - įsikišo mandagioji Vila. Vila mazgotė. - *Galbūt pasimatymas nevykęs dėl tavo kaltės. Jei patrauktum jį už liežuvio, užduotum gerus klausimus, būtum įdomesnė...*

Laukinė Vila spyrė Vilai mazgotei į užpakalį.

Darei tai aštuonerius metus, kvaiša; stengeisi išryškinti gerąsias Veino savybes; mėginai pasikeisti, kad pasikeistų jis. Ar pavyko?

- Atsigauk, pusprote, - išspjovė Vila ir pirštu bakstelėjo į savo atspindį. - Paimk jį už kiaušų, pasakyk, kad tavo laiką švaisto veltui ir dink iš čia.

Kurgi ne, neišdrįsi pasakyti to garsiai, - atšovė laukinė Vila. - Tu didžiausia skystablauzdė. Verčiau taikstysiesi su bet kokiom nesąmonėm, nei su kuo nors susipyksi.

Galbūt vieną dieną ji išmoks apsiginti.

Laukinė Vila skeptiškai prunkstelėjo.

Dieve, balsai galvoje išvarys ją iš proto.

- Ar kalbėtis su savimi pradėjai neseniai, ar anksčiau tiesiog nepastebėjau?

Veidrodyje pasirodė graži blondinė. Vila susižavėjusi nužvelgė trumpus, lygius, bobu nukirptus plaukus, sumirksėjo netikėdama savo akimis ir staiga apsisuko.

- Eime? Dieve mano, Eime!

- Labas, Vila.

Eimė atkaukšėjo prie jos smailiais kulniukais. Aptemta suknelė išryškino privalumus, mažiažas ir šukuosena nepriekaištingi. Vila nužvelgė jos veidą. Iš atkišto smakro ir linksmi

žibančių akių atpažino merginą, su kuria aštuoniolikos buvo geriausios draugės. Ta pati šelmė flirtuotoja, prieš daug metų vieną vasarą jai parodžiusi, ką reiškia linksmintis.

- O Dieve, Eime, ką čia veiki?

Vila apkabino draugę ir net pati nustebo, kad nenori jos paleisti. Kodėl išvis ją paleido? Leido draugystei atšalti? Ta vasara Sekminių saloje, nauji draugai - Eimė, Brodis, Skotas, Santalė ir jos vyresnėlis brolis Lukas - ištekėjus už Veino liko toli praeityje.

Kvaiša.

- Vakarieniauju su kambarioke. Po to eisim į klubą, - atsakė Eimė nepaleisdama Vilos rankos. - O tu? Kodėl kalbiesi su savimi?

- Trumpai tariant... siaubingas aklas pasimatymas, iš kurio noriu pabėgti, - Vila galva parodė į tualetą langą. - Kaip manai, ar aš pakankamai liekna, kad per jį pralįščiau?

Eimė nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

- Tiesą sakant, tu per liekna, bet aš nieko nesuprantu. Kaip Veinas? Jūs susituokėte?

Vila pakėlė kairę ranką. Jokių žiedų.

- Ir netrukus išsiskirsime. Tai buvo klaida.

Hmm... klaida. Švelniai pasakyta, bet tebūnie.

Eimė papūtė lūpas.

- Apgailestauju... Dievulėliau, kiek laiko prabėgo. Mums reikia pasikalbėti. Dabar pat.

- O kaip tavo draugė ir mano pasimatymas? - paklausė Vila. Ji lindėjo tualete gerokai per ilgai. Kaip nemandagu.

Na ir kas? - pavartė akis laukinė Vila.

- *Pfiu...* Tavo vaikinas tikras šiknius, o Džesika žaidžia žvilgsniais su vaikinu prie kito staliuko. Ji manęs nepasiges.

Eimė nuėjo prie durų, atidarė jas ir garsiai švilptelėjo. Vila nesistebėjo, kai prieš jas išdygo restorano padavėjas.

- Ar mažoji konferencijų salė tuščia? - paklausė Eimė.

- Taip, ponია.

- Puiku. Pasakykit Gvidui, kad kuriam laikui ją užimsiu, ir paprašykit atnešti deginto medžio statinėje brandinto šardonė. Įrašykit į mano sąskaitą, - išbėrė Eimė ir išlydėjo jį plačia šypsena.

Apsiseilėjęs vaikinukas nuskubėjo vykdyti deivės įsakymų. Eimė mokėjo flirtuoti nuo gimimo, bet panašu, kad neseniai apsigynė daktaro disertaciją tema, kaip priversti vyrus šokti pagal savo dūdelę.

Atsisukusi į Vilą ji tik gūžtelėjo pečiais.

- Surengiau čia ne vieną konferenciją. Gvidas man skolingas.

Jos išėjo iš tualetu ir Eimė koridoriu nusi-vedė Vilą į nedidelę konferencijų salę su didžiuliu stalu viename gale ir keliais krėslais kitame. Eimė parodė sėstis į karališką krėslą.

- Gera tave matyti, Vila, - tarė ji sėsdamasi priešais. - Atrodai pasikeitusi. Elegantiška... turtinga.

Vila žinojo, ką mato jos draugė: tą patį veidą ir kūną, į kurį kasdien žvelgė veidrodyje. Ji buvo tokio paties ūgio, aukštesnė nei dauguma moterų, bet lieknesnė nei aštuoniolikos. Stori kaštoniniai, sulig pečiais plaukai, sunkūs kirpčiai, įrėminantys mergaitišką veidą pilkai žaliomis akimis.

- Todėl, kad *esu* elegantiška, o mano vyras - buvęs vyras - turtingas, - paaiškino Vila veltui stengdamasi nuslėpti kartėlį. - Sporto klubas, brangūs drabužiai, geriausias Sidnėjaus kirpėjas.

Eimė švelniai palietė jos kelį.

- Ar buvo labai baisu... būti jo žmona?

Vila pamanė, jog galėtų pameluoti, užglais-tyti tiesą, tačiau Eimės akyse matė užuojautą

ir supratimą. Ji neprivalo jai ar *bet kam kitam* sakyti visos tiesos, tačiau nebūtina meluoti.

- Gal ir nebaisu, tačiau tikrai nuobodu. Veinas norėjo jaunos, gražios žmonos - trofėjaus. Pastaruosius aštuonerius metus jos vietą užėmiau aš.

Aštuonerius metus trukusi santuoka tilpo į du sakinius...

- Dieve mano, - krūptelėjo Eimė. - Bet juk tu tokia protinga... norėjai studijuoti ekonomiką, verslą.

- Taip, bet Veinui reikėjo tik grožio ir paklusnumo, o ne smegenų. Visada domėjaisi rinka, naujienomis, bet jam nepatiko, kad žmona kalba apie verslą. Turėjau būti matoma, bet negirdima.

- Visada maniau, kad jis tavęs nevertas.

Pasigirdus beldimui į duris, Eimė nuėjo paimti butelio su taurėmis, padėkojo padavėjui ir elegantiškai bei dosniai pripildė taures.

Gurkštelėjusi vyno ji atsisėdo.

- Kodėl man atrodo, kad girdžiu adaptuotą versiją?

Nes ji nekvaila.

- Mano nevykusi santuoka - labai nuobodi tema, Eime.

- Niekada nebuvai nuobodė, Vila. Galbūt tyli, gal griežta, gal drovi, bet ne nuobodė. Esu tikra, kad dėl to šūdžiaus Veino stengeisi iš paskutiniųjų, nes Vila, kurią pažįstu, versdavosi per galvą, kad tik visi būtų patenkinti. Jei jau pažadėjai ar nusprendėi, tau nesukliudys net atominė bomba.

- Ei, aš ne kokia pabaisa, - užprotestavo Vila, nors giliai širdyje puikiai žinojo, kokia yra. Ji lengvai nepasiduodavo.

- Labiau už viską nemėgsti netesėti žodžio, - liūdnai šyptelėjo draugė. - Tik per didžiausias kančias pakvieteį Luką į pagalbą tą vakarą saloje, nes prašiau tavęs to nedaryti.

Vila prikando lūpą. Prieš akis iškilo vaizdas, kaip Eimė guli paplūdimyje, sumušta ir kruvina, veidas ašarotas ir aplipęs raudonu smėliu. Akis mėlynai juoda, skruostas praskeltas nuo mėginimų pasipriešinti Džastinui. Kartais vis dar susapnuodavo jos veidą ir nubusdavo išmušta šalto prakaito.

- Atsiprašau, bet be Luko nebūčiau galėjusi tau padėti.

Eimė nuleido akis į vyno taure.

- Žinau... viskas gerai. Tai nutiko labai seniai. Beje, kaip sekasi Lukui?

Vila iškart pastebėjo, kad draugės balsas suvirpėjo. Eimę ir Luką siejo keistas ryšys – kažkas tarp meilės ir neapykantos. Ji niekada nesuprato, kas tarp jų vyksta.

– Jam viskas gerai... vis dar vienišas, vis dar darboholikas. Pastaruoju metu užsiėmęs didžiuliu viešbučių projektu Singapūre. Tai stambiausias projektas jo karjere.

Eimė galiausiai pakėlė akis į Vilą.

– Ar dar bendrauji su kitais, su kuriais atostogavome? Brodžiu, Šantale, Skotu?

Vila gūžtelėjo pečiais.

– Retkarčiais. Per socialinius tinklus. Kartais apsikeičiame vienu kitu elektroniniu laišku. Šantalė ir toliau šoka, Skotas – vienas geriausių Sidnėjaus architektų, Brodis – kompanijos, kuri organizuoja prabangias išvykas jachtomis po Auksinę pakrantę, širdis ir siela. Nesimatom nuo tada, kai judu su Brodžiu išvykote. Viskas pasikeitė.

Džiaugdamosi, kad pokalbis nukrypo nuo jos subyrėjusios santuokos, Vila mintimis grįžo į vasarą Sekminių salose. Būrelis nepažįstamųjų atvyko į prabangų Žaliojo rifo kurortą nusiteikę pradėti atostogų sezoną – dirbti kiaurą dieną ir linksmintis kiaurą naktį.

Vis dar buvo keista, kad penki – šeši, jei skaičiuotų Luką, – taip susidraugavo, nors visi buvo labai skirtingi.

Atrodė, kad juokėsi, mylėjo, gėrė ir linksminosi be galo. Jiems tai puikiai sekėsi. Pirmi du mėnesiai praskriejo neįtikėtinu greičiu, o po to idilę sugriovė dvi nelaimės. Viską aptemdė kaltė, nerimas ir atsiprašinėjimai. Magiškai atsiradęs tarpusavio supratimas dingo, o Vila pasuko keliu, dėl kurio dabar gailėjosi.

– Grįžkime į pradžią. Kalbėjome apie judu su Veinu ir skyrybų priežastis, – prabilo Eimė ir papildžiusi taures kilstelėjo antakį.

– Ak... taip.

– Taip.

Kaip keista, kad net po tiek laiko su Eime galėjo kalbėtis lyg būtų išsiskyrusios vakar... kaip keista ir kartu smagu.

Iš šalies atrodytų nesuvokiama, kad jos geros draugės... Eimė protinga, viliokiška, mėgstanti bendrauti, o Vila tyli, naivi ir ne tokia triukšminga. Ji negalėjo tiesiog imti ir išlieti visų nelaimingos santuokos smulkmenų. Net Eimei, kuri buvo rafinuota ir pasitikinti savimi. Šios savybės persmelkė ne tik draugės išvaizdą, bet ir visą jos esybę. Priešingai nei Vila,

kuriai rafinuotumas ir pasitikėjimas savimi
reiškė tik plonytę kaukę.

- Norėjau būti daugiau nei dekoracija, o jis
nesuprato, kodėl man to negana. Santykiai
pašlijo. Aš pavadinau jį senstančiu pliku niurz-
ga, o jis mane - lėkšta tuštute. Pradėjome mė-
tytis tokiais žodžiais kaip *skyrybos* ir *atskirai* ir
ta mintis abiem patiko.

Eimė liūdnai užsimerkė.

- Apgailestauju, Vila.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Prieš aštuonis mėnesius jis mane ištrėmė iš
buto į ištaigingą namą ant jūros kranto Voklo-
ze...

Išgirdusi prabangaus Sidnėjaus priemiesčio
pavadinimą Eimė garsiai švilptelėjo.

- O kodėl pats nesikėlė į pajūrį?

Vila nusišypsojo.

- Jis nemėgsta vandens ir atvirų erdvių. Šiaip
ar taip, tą pačią popietę, kai išsikrausčiau, į
butą įsikėlė Jauna ir Kvaila. Dabar belieka su-
laukti teismo dienos ir būsiu laisva!

- Ir ką darysi?

Vila gūžtelėjo pečiais.

- Dar nenusprendžiau... turiu išsilavinimą,
bet neturiu patirties ir, blogiausia, pažinčių.

Pinigai ne problema, bet laikas kas kita. Stengiuosi leisti dienas turiningai, bet vienai tame mauzoliejuje nyku.

Ji dirstelėjo į roleksą ant savo riešo. Dvidešimt pirmojo gimtadienio dovana nuo Veino. Gyvenimas buvo toks nuobodus, kad nenorėjo daugiau apie tai kalbėti.

- Mes čia jau dvidešimt minučių. Kaip manai, ar mano draugas suprato užuominą?

- Paprašiau Gvido jam pranešti, kad jis tavęs nedomina.

Vilos akyse pasirodžius nuostabai Eimė gūžtelėjo pečiais.

- Ei, juk norėjai jį susprogdinti. Išgelbėjau tave nuo kalėjimo.

- Tiesa, - sutiko Vila stodamasi. - Gerai, tada... buvo malonu susitikti, bet man jau metas namo.

- Kad toliau graužtumeisi? - Eimė papurtė galvą. - Jokių būdu. Tau verkiant reikia pasilinksinti, o aš ką tik pasirašiau labai pelningą viešųjų ryšių paslaugų sutartį...

- Dirbi viešuosiuose ryšiuose? Argi tu tam ne per kukli ir ne per drovi, Eime? - užgiedojo Vila....